

Kohtulahendite kogumik

Kohtuasi C-447/13 P

Riccardo Nencini
versus
Euroopa Parlament

Apellatsioonkaebus — Euroopa Parlamendi liige — Hüvitised parlamendiliikme kohustuste täitmisel tekkinud kulude katmiseks — Alusetult saadu tagastamine — Sissenõudmine — Aegumine — Mõistlik tähtaeg

Kokkuvõte – Euroopa Kohtu otsus (teine koda), 13. november 2014

1. *Apellatsioonkaebus — Ese — Apellatsioonkaebus, mille aluseks on üksnes kohtukulude summa või see, kumb pool on kohustatud neid tasuma — Vastuvõetamatus*

(Euroopa Kohtu põhikiri, artikli 58 teine lõik)

2. *Apellatsioonkaebus — Väited — Üldkohtus esitatud väidete ja argumentide pelk kordamine — Viidatud õigusnormi rikkumise tuvastamise puudumine — Vastuvõetamatus — Selle vaidlustamine, kuidas Üldkohus on liidu õigust tõlgendanud või kohaldanud — Vastuvõetavus*

(ELTL artikkel 256; Euroopa Kohtu põhikiri, artikli 58 esimene lõik; Euroopa Kohtu kodukord, artikkel 169)

3. *Euroopa Liidu eelarve — Finantsmäärus — Kolmandate isikute vastu pööratud nõuete sissenõudmine — Aegumistähtaeg — Ese — Tähtaja rakenduseeskirjade vastuvõtmine seda eesmärki järgides*

(Nõukogu määrus nr 1605/2002, artikkel 73 a ja 183)

4. *Euroopa Liidu eelarve — Finantsmäärus — Kolmandate isikute vastu pööratud nõuete sissenõudmine — Võlateate vormis esitatud tagasimaksmise nõue — Teatavaks tegemise tähtaeg — Nõuete suhtes kohaldatava aegumistähtaja ületamine — Teatavaks tegemise tähtaja ebamõistlikkuse ümberlökkamatu eeldus — Ümber lökkamata jätmise tagajärjed — Tagasimaksmise nõude tühistamine — Võlgniku kaitseõiguste rikkumisele tuginemata jätmine — Mõju puudumine*

(Nõukogu määrus nr 1605/2002, artikkel 73a; komisjoni määrus nr 2342/2002, artikkel 85b)

1. Vt otsuse tekst.

(vt punktid 23, 25)

2. Vt otsuse tekst.

(vt punktid 32 ja 33)

3. Olles kehtestanud üldnormi, mille kohaselt aeguvad vastavalt määruse nr 1605/2002, mis käsitleb Euroopa ühenduste üldeelarve suhtes kohaldatavat finantsmäärust, artiklile 73a kolmandate isikute vastu pööratud liidu nõuded viie aasta möödudes, soovis liidu seadusandja anda liidu potentsiaalsetele võlgnikele tagatise, et pärast seda tähtaega ei ole vastavalt õiguskindluse ja õiguspärase ootuse kaitse nõuetele põhimõtteliselt võimalik nende suhtes selliste nõuete sissenõudmiseks meetmeid kohaldada ning nad ei ole seega kohustatud tõendama, et nad ei ole neid summasid võlgu. Sellega seoses on nimetatud artikli 73a eesmärk nimelt piirata ajas võimalust nõuda sisse kolmandate isikute vastu pööratud liidu nõudeid, et täita usaldusväärse finantsjuhtimise põhimõtet.

Kuna määruse nr 1605/2002 artiklis 73a viidatakse selle tähtaja arvutamise kuupäeva kindlaksmääramisega seoses rakenduseeskirjadele, mille kehtestab sama määruse artikli 183 alusel Euroopa Komisjon, ei saa selleks, et teha kindlaks liidu nõude aegumine, tugineda tõhusalt ainuüksi artiklile 73a ilma selle rakenduseeskirjadeta. Sellega seoses peavad kõnealused rakenduseeskirjad olema vastu võetud üksnes neid eesmärke järgides, mis on artiklis 73a nõnda sätestatud normi aluseks.

(vt punktid 43–45, 52)

4. Kuigi on tõsi, et ei määruhes nr 1605/2002, mis käsitleb Euroopa ühenduste üldeelarve suhtes kohaldatavat finantsmäärust, ega määruhes nr 2342/2002, millega kehtestatakse määruse nr 1605/2002 üksikasjalikud rakenduseeskirjad, ei ole täpsustatud, millise aja jooksul tuleb võlateade alates asjaomase nõude tekkimise päevast teatavaks teha, peab asjassepuutuv institutsioon vastavalt õiguskindluse põhimõttele tegema võlateate teatavaks mõistliku aja jooksul, kui sellekohased sätted puuduvad.

Sellega seoses tuleb määruse nr 1605/2002 artiklis 73a sätestatud nõuete viieaastast aegumistähtaega arvestades tõdeda, et võlateate teatavaks tegemise aega tuleb pidada ebamõistlikuks, kui see toimub rohkem kui viis aastat pärast seda, kui institutsioonil oli tavalistes tingimustes võimalik oma nõue maksuma panna. Niisuguse eelduse saab ümber lükata vaid juhul, kui asjaomane institutsioon tõendab, et tema jõupingutustest hoolimata tekkis viivitus võlgniku käitumise tõttu, kes kasutas nimelt venitamistaktikat või käitus pahauskselt. Kui sellist asjaolu ei ole tõendanud, tuleb sedastada, et institutsioon rikkus mõistliku aja põhimõttest tulenevaid kohustusi.

Kui liidu kohus on juba niisuguse rikkumise tuvastanud, ei saa ta õigusnormi rikkumata jätta asjaomase nõude sissenõudmise otsust tühistamata põhjusel, et hageja ei tuginenud oma kaitseõiguste rikkumisele.

(vt punktid 47–49, 55)